

1982 Ağustosunda Acilciler'den ayrıldığım zamandan beri böyle bir niyetim ve teşebbüsüm hiç olmadı. 1982-1988 arasında örgütten ayrılan ve önemli bir bölümü de şu veya bu şekilde TKEP'e katılan insanları da ben örgütlemedim. Benim yaptığım onlara TKEP'teki pratiğimle alternatif sunmaktı. Bunu değerlendirip değerlendirmemek kendilerine aitti. Örgütten başka yoldaşlarla birlikte ayrılmış olsam ve örgütle polemik, saldırı, insanlarına kanca atmak vb. anlamında hiç ilgilenmesem de, herkesin ne yaptığıma baktığını biliyordum. TKEP vasıtasıyla büyük bir sahneye çıktım ve orada da oldukça başarılı oldum. Ek olarak, Acilciler'deki çok sayıda insan bu örgütün hataları olmakla birlikte politik yapısı olan bir örgüt olmaktan çıktığını, mafyalaştığını gittikçe daha açık olarak görüyordu. Zaten bunu görmeseler oradan uzaklaşmazlardı. Benim yaptığım, bunu görenlere yönelebilecekleri bir seçenek sunmak oldu.

Tabii bu seçeneği 1982'de değerlendirenlerle 1988'de değerlendirenler arasında hayatın kendisinin getirdiği bir fark da oldu. Şöyle ki:

1982-1988 dönemi, devrimci hareketin önce büyük darbeler yiyip gerilediği, sonra yavaş da olsa yükselmeye başladığı dönemdir.

Avrupa açısından alırsanız, devrimci hareketin 1981-1985 arasındaki önemli bir ayağı Avrupa idi. Ardından, Avrupa'nın önemi biraz geriledi, Türkiye'de yasal faaliyetler, yasal dergiler çıkmaya başladı ve süreç böyle geliyordu.

1981'in ikinci yarısında Paris'ten başlayarak Avrupa'yı anlatmayayım. İnsan yaptıklarıyla tanınır, reklam kampanyalarıyla tanınmaz.

1987-1993 arasında ülkede yayın hayatına giren önemli dergilerde ve gazetelerde düzenli yazarlık yaptım. Emek Dünyası, Emek, Toplumsal Dayanışma dergileriyle ve Özgür Gündem gazetesi gibi...

Yani TKEP içinde yeteneklerimi kullanmak, kendimi geliştirmek ve gerçekleştirmek imkanını buldum. Sorunlar yok muydu, tabii ki vardı. Ama beni sürekli olarak engellemeye çalışan insanlarla uğraşmıyordum.

1982-1988 döneminde Avrupa'da devrimci hareket hem Türkiye'ye yönelik olarak hem de bulunduğu alanda önemli işler yaptı. 1989'da Berlin Duvarı'nın yıkılması, iki yıl sonrada SSCB'nin dağılmasıyla hızla gerilemeye girdi.

1982'de ayrıldığım için bu yükselme döneminde, 1986'da Türkiye'de başlayan yükselme döneminde yer alabildim. Eğer 1988'e kadar bekleseydim, bu yükselme döneminde yer alamayacak ve Acilciler içindeki sonuçsuz didişmeler içinde kalacaktım.

Tabii bu bir rastlantıdır. Bilinçli bir tercih değildir. 1982'de ayrılırken 1989'da olacakları bilemezdim, yolumu buna göre çizemezdim. 1982'de tek düşüncem vardı: Artık burada durmam mümkün değildir. Ben bu insanlarla yapamam...

Erken ayrılmanın bu kadar büyük bir avantaj sağlayacağını bilmem mümkün değildi. Tabii avantajın önünüze gelmesi yetmiyor, onu kullanabilmeniz de gerekiyordu.

Bütün bu nedenlerle maalesef 1988 sonrasında hem Türkiye devrimci hareketinde hem de genelde dünyada ortaya çıkan gelişmeler, bu yıl ayrılmış arkadaşlarımızın lehine bir durum ortaya çıkarmadı. 1982'de ayrılanlar kadar geniş hareket ve politik faaliyet imkanlarına sahip olamadılar.

Bir de unutmamak gerekir, TKEP'in özel bir durumu vardı: TKEP 1 Mayıs 1980'de kurulmuştu ve adı pek bilinen bir örgüt değildi. Daha öncesinde Emeğin Birliği ve Birlik Yolu adları çerçevesinde örgütlenmişti. Önemli özelliği işçi ve öğrenci hareketinde zayıf olması, özellikle küçük kent ve kasabalarda -o da bölgesel olarak- iyi olmasıydı. TKEP denilince akla Malatya, Adıyaman, Antep, Tokat öncelikle gelirdi. Başka kentlerde de örgütlenmesi vardı ama akla öncelikle belirli bir bölge gelirdi. Partinin örgütlenmesi hiç fena değildi ama adı nispeten az duyulmuştu.

12 Eylül sonrası -garip görülebilir ama- TKEP'in devrimci hareket içinde yükselme dönemidir. Merkez Komitesi Türkiye'de kaldı. Sadece Genel Sekreter ve Avrupa sorumlusu dışarıdaydı. Ötekiler ancak geçici olarak çıkıyorlar, sonra geri dönüyorlardı. Yenilen darbelere rağmen bu MK üyelerini ülkede barındırabilecek yapı yine de vardı.

Bir bölüm MK üyesi yakalandı, yerine yenileri geldi ve parti küçük birimlerden büyük kentlere, özellikle İstanbul'a yöneldi. Bu yükselişin bir ayağını da Avrupa oluşturdu. Parti yaşadığı ayrılıklara rağmen (1981'de Emeğin Birliği ayrılığı, 1986'da TKP ayrılığı) yükselme çizgisini konuyabildi.

1988'de İstanbul için şöyle denirdi: Bu kentte en güçlü iki örgüt Devrimci Sol ile TKEP'tir. İstanbul da -hele o yıllarda- devrimci hareketin açık farkla önde giden merkeziydi.

1990 yılından başlayarak parti içindeki görüş ayrılıkları keskinleşti ve farklı görüşlere sahip olanlar birarada yürümelerinin mümkün olmadığını gördüler. 1993'te yenilen ağır darbenin ardından da parti yavaş yavaş siyaset sahnesinden çekildi. Herkes kendi yoluna gitti. Bir bölümü birlikte BSP ve ÖDP'de yer aldılar, bir bölümü köşesine çekildi, başka bir bölümü devrimci hareketin başka alanlarına gittiler.

Bu süreç içinde hiç bir olumsuz tutum görülmedi. Birbiri hakkında dosya açıklamak, muhalifleri öldürmek ya da onlara saldırmak gibi gelişmeler olmadı. Herşey çok iyi gelişti demeyeceğim, ama devrimci harekette yollar ayrılınca bilinen gelişmelerin hiç birisi burada olmadı. Ve ayrı yerlerde yer alan insanların önemli bölümü birbiriyle hala dosttur. Aralarına devrimci kanı girmemiştir, birbirlerine acayip suçlamalar yapmamışlardır. Bunun dışında yaşanmış olan olumsuzluklar zamanla unutulabilir.

Buradan hareketle bizim eskilere gelelim...

1981 yılı sonlarında Paris'e gelen ve kısa süre kalan Mihrac Ural ile görüştüm. Bir daha kendisini hiç görmedim. 1982'de ayrıldığım zaman ayrılık gerekçelerimi yazdım, Mihrac Ural'ın bana yönelik yazdığı küfürnameye cevap verdim ve bir daha da ne kendisiyle ne de bu örgütle ilgilenmedim.

Benim hakkımda bilinen kampanyayı 1982'de de açmıştı. Ciddiye alınmadı. "Beş yıldır aklın nerdeydi. Adam örgütten ayrılınca mı aklına geldi?" sorusuna verebileceği cevap yoktu.

Sonra aradan 25 yıl geçti ve geldik 2007 yılına... Ben Mihrac Ural'ı unutmuşum neredeyse...

Neredeyse diyorum, zira galiba 2003 yılında kendisini bana hatırlatmıştı.

Tanımadığım birinden elektronik posta aldım. Bu kişi önce uzun bir Mihrac Ural övgüsü yapıyor, sonra da bana Mihrac yoldaşın birkaç yazısını gönderdiğini söylüyordu.

Yazılardan birisini yarım sayfa kadar okudum, gerisini okumaya gerek görmedim. Çorbanın tuzlu olduğunu anlamanız için hepsini içmeniz gerekmez. Bu da onun gibi bir şeydi. Laf kalabalığı ile dolu bomboş bir yazı...

İletiyi gönderene bu yazıların okunmayadeğer olmadığını ve bundan sonra da bana göndermemesini ilettim.

Adam, Mihrac Ural yoldaş övgüsüne devam etti.

Anladım... Yazan Mihrac'ın kendisiydi. Bilinen yöntem: Başka bir isimle kendine övgüler düzmek...

Mihrac'ın tipik huyudur... Kendisi eşi benzeri bulunmaz birisi zanneder. Bunu kendisinden başka söyleyen olmadığı için de kendisi başka adlar kullanarak kendi hakkında övgüler yazar...

O sırada bildiğim ve kendisi tarafından öldürülmüş ya da öldürtülmüş yoldaşlarımızı ona hatırlattım ve git başımdan dedim. Bağırды çağırды ve gitti...

2007 yılında Özgür Medya sitesi kurulup orada yazı yazma çağrısını kabul etmeden önce durum böyleydi.

Bu site büyük oranda eskiden aynı örgüt içinde bulunmuş insanlardan oluşuyordu. Örgüt kurmak gibi bir amaç yoktu. Sadece eskiden bir arada olmuş insanların bugün ne düşündüklerini aynı yerde ifade etmeleri hedefleniyordu.

12 Eylül'den sonra çeşrek asırdan fazla zaman geçmişti ve bu süreç içinde hem ülkenin hem dünyanın hem de insanlarımızın yaşadığı büyük değişim dikkate alınmadan, eski örgütü bir şekilde devam ettirmeye çalışmak zaten saçma olurdu. Benim de zaten böyle bir niyetim yoktu ve politik mücadelede biraz deneyimi olan insan bile 25 yılın yarattığı büyük değişim ortaya çıkmadan ortak örgüt kurmaya yönelmek gibi düşüncelerin saçma olduğunu anlayabilirdi.

Sitede yazmaya başladım ve Mihrac Ural yeniden ortaya çıktı.

Önce siteye girmeye çalıştı. Almadılar... Yıllardan beri yaptığı kepezelikler şu veya bu oranda biliniyordu ve çok sayıda insan onunla aynı yerde görünmek de istemiyordu. Ben de aynı görüşteydim.

Site kurulurken bu işe önyak olanlar Mihrac ve Rıza'yı dışarda bırakmaya karar vermişler. Mihrac için neden belli de Rıza için şimdi bile nedeni bilmiyorum. Sadece tahmin edebiliyorum... Neyse, tam olarak bilmem de gerekmez.

Mihrac kapıdan kovuldu, pencereyi denedi, orası olmadı damdan girmeye kalktı. Bazen tehdit etti bazen yalvardı bazen küfretti, olmadı.

Bana yönelik saldırısı açık olarak burada başlar. Sanıyordu ki, eski insanlar bir araya toplanıyorlar, örgüt kuracaklar. Kendisini istemiyorlar ve örgüt lideri ben olacağım.

Mihrac'ın kafası bunun dışında bir alternatife basmaz. Ben de dahil kimsenin böyle bir niyeti yoktu ama o başka türlü sanıyordu. Liderlik mücadelesi yapıldığını zannetti. Düşüncesine göre ya o ya da ben örgüt lideri olacaktık.

Beni devre dışı bırakabilmek için açık saldırıya geçti...

Bundan sonrası daha heyecanlı ve eğlencelidir.

Onu da gelecek sefere anlatayım...